Боби саду якум — Вақте ки одамони хуб бад мешаванд

Аксарияти одамон қасд надоранд, ки хато кунанд. Ман фикр мекунам, ки танҳо одамони дорои андешаҳои каҷу нодуруст метавонанд қасд кунанд, ки ҳама чиз баръакс шавад. Аксарияти одамон умед доранд ва интизоранд, ки ҳама чиз дуруст хоҳад буд. Бо вуҷуди ин, баъзан ҳатто одамони некният низ хато мекунанд. Ҳамаи мо баъзан ном мешавем. Мо инро хеле хуб медонем.

Чӣ тавр мо метавонем худро аз хатогиҳо муҳофизат кунем? Мо бояд ба Худо ва Каломи Ӯ муроҷиат намоем. Дар Ирмиё 17:10 гуфта шудааст: "Ман, Худованд, дилро тафтиш мекунам ва ботинро меозмоям, то ки ба ҳар кас бар тибқи роҳҳояш, бар ҳасби самари аъмолаш подош диҳам»."

Бе ёрии Худо одамон хато мекунанд.

Агар мо бинем, ки одамоне, ки нодуруст рафтор мекунанд, чӣ кор мекунанд, ин бояд ба мо ёрӣ диҳад, ки худамон дуруст рафтор кунем. Дар Инҷили Матто 23:13–22 Исо ба одамоне, ки Каломи Худоро таҳриф мекарданд ва нодуруст рафтор менамуданд, чанд сухани сахт гуфт.

Матт 23:13-22: "13 Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки Малакути Осмонро ба рӯи мардум мебандед; зеро ки худатон намедароед ва ба онҳое ки даромадан мехоҳанд, монеъ мешавед. 14 Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки хонаҳои бевазанонро фурӯ мебаред ва дуоро риёкорона тӯл медиҳед: ба ин сабаб сахттар маҳкум хоҳед шуд. 15 Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки баҳр ва хушкиро давр мезанед, то якеро ба дини худ гардонед; ва ҳангоме ки ин ба шумо муяссар шавад, вайро ду баробар аз худатон зиёдтар писари дӯзах месозед. 16 Вой бар ҳоли шумо, эй пешвоёни кӯр, ки мегӯед: „Ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ҳеҷ гап не; лекин ҳар кӣ ба тиллои маъбад қасам хӯрад, ӯҳдадор хоҳад буд“. 17 Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: тилло ё маъбад, ки тиллоро тақдис мекунад? 18 Ҳамчунин мегӯед: „Ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ҳеҷ гап не; лекин хар кӣ ба қурбоние ки бар он аст, қасам хӯрад, ӯҳдадор хоҳад буд“. 19 Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: қурбонӣ ё қурбонгоҳ, ки қурбониро тақдис мекунад? 20 Пас, ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ба он ва ба ҳар чи бар он аст, қасам хӯрда бошад; 21 Ва ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ба он ва ба Ӯ, ки сокини он аст, қасам хӯрда бошад. 22 Ва ҳар кӣ ба осмон қасам хӯрад, ба таҳти Худо ва ба Ӯ, ки бар он нишастааст, қасам хӯрда бошад."

Дар ин суханони сахт Исо нишон медиҳад, ки рафтори нодурусти одамони хуб ба чӣ оварда мерасонад.

ОНҲО ҒАЙРАТИ НОДУРУСТ РАВОНАКАРДА ДОШТАНД. Ин ғайрати нодуруст ба дигар одамон халал мерасонд, ки ба Подшоҳии Осмон дохил шаванд.

Исо тасвир мекунад, ки чӣ тавр онҳо монеаҳои бардурӯғ месохтанд. Онҳо дар роҳ монеа мегузоштанд. Онҳо барои касоне, ки мехостанд ба Подшоҳии Осмон дохил шаванд, роҳро душвор мекарданд. Исо мегӯяд, ки онҳо худ ба он дохил намешаванд ва ба дигарон низ иҷозат намедиҳанд, зеро Подшоҳии Осмонро аз мардум мебастанд. Онҳо онро душвор месохтанд. Дар роҳи дигарон монеаҳо мегузоштанд. Онҳо талаботеро пеш мегузоштанд, ки аз талаботи худи Китоби Муқаддас душвортар буд.

ғайрати онҳо чашмонашонро аз воқеият пӯшида буд. Аз ин рӯ, бо монеъ шудан ба дигарон, онҳо ғайрати нодуруст нишон медоданд.

Онҳо инчунин ғайрати худро ба роҳи нодуруст равона мекарданд ва дуоҳои дароз мегуфтанд. Онҳо ин корро ба хотири зоҳирсозӣ мекарданд, то корҳои беинсофонаи худро пинҳон намоянд. Исо гуфт: «Шумо хонаҳои бевазанонро ғорат мекунед ва барои зоҳирнамоӣ дуоҳои дароз мегӯед». Онҳо бевазанони бечора ва беёварро ғорат мекарданд. Барои он ки инро аз чашми дигарон пинҳон кунанд, дуоҳои дароз мегуфтанд ва ҳамаи инро зоҳиран барои дин мекарданд. Онҳо дилҳои беинсофи худро пинҳон карда, бо дуоҳои дароз худро аз ҷониби дигар нишон медоданд. Ғайрати нодурусти онҳо боиси доварии Худо бар онҳо мешуд, зеро Исо гуфт: «Аз ин рӯ, шумо маҳкумияти бештар хоҳед гирифт».

Онҳо ғайрати худро ба роҳи нодуруст равона мекарданд ва аз паси одамон мегаштанд, то онҳоро прозелит гардонанд. Аҳамият диҳед, ки Исо дар ин бора чӣ гуфт: «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки баҳру хушкӣро давр мезанед, то ақаллан як нафарро ба дини худ дароред; ва ҳангоме ки ин рӯй медиҳад, ӯро фарзанди ҷаҳаннам, ду баробар бадтар аз худатон, месозед».

Онҳо тамоми кӯшишҳои худро ба он равона мекарданд, ки шахси беимонро ба низоми динии худ тобеъ кунанд, вале барои пеш бурдани ӯ дар роҳи имон дигар коре намекарданд. Онҳо роҳи Худо ва муҳаббати бародариро ба ӯ нишон намедоданд. Ӯро ба ҳолаш мегузоштанд ва дар натиҷа вазъияти ӯ аз пеш ҳам бадтар мешуд. Ғайрати онҳо ба фоҷиа оварда мерасид.

Одамони хубе, ки бо роҳи нодуруст мераванд, ғайрати худро нодуруст равона мекунанд. Дар натиҷа онҳо барои дигарон монеаҳо эҷод мекунанд, барои пӯшонидани дилҳои беинсофашон дуоҳои дароз мегӯянд ва аз паси прозелитҳо медаванд, то баъд онҳоро ба ҳолашон гузоранд.

Вақте ки одамони хуб аз роҳи дуруст дур мешаванд, ин ба натиҷаҳои ғамангез оварда мерасонад.

ОНҲО ҚОИДАҲОРО НОДУРУСТ ТАТБИҚ МЕКУНАНД. Қасам — ӯҳдадории ҷиддӣ ва тантанавӣ мебошад ва ҳар як инсон мувофиқи қоидаҳои муайян зиндагӣ мекунад. Мо дар ҳаёти шахсии худ низ қоидаҳо дорем.

Аммо онҳо қоидаҳоро нодуруст татбиқ мекарданд. Яке аз чунин қоидаҳои нодуруст татбиқшуда ба қасаме дахл дошт, ки ба тиллои маъбад дода мешуд. Онҳо мегуфтанд, ки агар касе ба маъбад қасам хӯрад, ин ҳеҷ аҳамияте надорад, аммо агар ба тиллои маъбад қасам хӯрад, ӯ бояд қасами худро иҷро кунад.

Маъбад муқаддас буд, зеро маъбад барои Худо муқаддас карда шуда буд. Аммо онҳо инро нодуруст мефаҳмиданд. Онҳо мегуфтанд, ки тилло аз маъбад муҳимтар аст. Ин фаҳмиши нодуруст дар бораи он буд, ки чӣ чизро муқаддас месозад ва чӣ чизро бояд риоя кард. Аз ин рӯ, қоидаи онҳо татбиқи нодурусти ҳақиқат буд. Исо гуфт: «Кадомаш бузургтар аст: тилло ё маъбаде, ки тиллоро муқаддас мекунад?» Ҳамин тавр, онҳо қоидаҳоро нодуруст татбиқ мекарданд.

Дар қурбонгоҳ низ қасам мехӯрданд, ки ба овардани ҳадия дахл дошт. Қурбонгоҳ барои қурбониҳо ҷойи хеле муҳим буд ва барои он таъин шуда буд, ки имондорон қурбониҳои худро ба Худо биёранд. Исо шарҳ дод, ки онҳо чӣ кор мекарданд. Онҳо мегуфтанд, ки инсон метавонад ба қурбонгоҳ қасам хӯрад ва ин ҳеҷ маъное надорад, аммо агар ба ҳадияе, ки бар қурбонгоҳ гузошта шудааст, қасам хӯрад, ӯ бояд қасами худро иҷро кунад.

Ҳангоме ки ҳадияро бар қурбонгоҳ мегузоштанд, он ба Худо бахшида мешуд. Қурбонгоҳ ҷойи бахшидан ва муқаддас гардонидан буд. Аз ин рӯ, қурбонгоҳ аз ҳадияе, ки бар он гузошта шуда буд, муҳимтар буд, аммо қоидаи онҳо ҳақиқатро нодуруст инъикос мекард. Исо гуфт: «Кадомаш бузургтар аст: ҳадия ё қурбонгоҳе, ки ҳадияро муқаддас мекунад?» Ҳамин тавр, онҳо қоидаи дигареро низ дар бораи қасам нодуруст татбиқ мекарданд.

Сипас, осмон саввуми қасаме гардид, ки ба осмон ишора мекард. Осмон тахти Худоро ифода мекунад. Исо хеле равшан гуфт, ки чунин қасам ҳар чизеро, ки осмон дар бар мегирад, дар бар мегирад. Аз ин рӯ, Ӯ гуфт: «Касе ки ба қурбонгоҳ қасам мехӯрад, ба он ва ба ҳар чӣ бар он аст, қасам мехӯрад; ва касе ки ба маъбад қасам мехӯрад, ба он ва ба Он Касе ки дар он сокин аст, қасам мехӯрад».

Мебинед, вақте ки одамони хуб хато мекунанд, қоидаҳо нодуруст татбиқ мешаванд ва онҳо дар фаҳмидани он ки кадомаш бузургтар ва кадомаш дуруст аст,  саргардон мешаванд.

Инҳо суханони сахтанд ва онҳо бояд барои мо ҳушдор бошанд, то ғайрати мо ба роҳи нодуруст равона нашавад ва мо қоидаҳои худро нодуруст татбиқ накунем.

Мо бояд ғайрати худро бисанҷем ва онро бо иродаи Худо мувофиқ созем. Мо бояд қоидаҳои худро аз нав дида бароем ва онҳоро мувофиқи мақсади Худо татбиқ намоем.